

Kunstens og Videnskabens Udvikling til Folkets Forædling i det Hele taget. Mod de Mænd, der have vovet at tale for, at man skulde lade den forældede Finantsforvaltning, som ytrer sig med Hensyn til disse særlige Fonds, falde bort, og at man skulde affkaffe hele dette gammeldags Væsen som uoeconomisk, har man ofte gjort den Betragtning gjældende, at der hos dem var en Tendents til at komme Videnskab og Kunst tillivs, men dette er en aldeles urigtig og ubesviet Beskyldning, som enhver Mand her i Thinget, der noie har lagt Mærke til, hvad der i saa Henseende er skeet, bestemt maa afvise. Jeg vil spørge: Hvem ere de bedste Formyndere for Folket i dets Heelhed? Er det ikke dem, som Folket selv har valgt til sine Tillidsmænd med Hensyn til alle dets vigtigste Anliggender, eller skulde det maastee snarere være Smaacorporationerne fra gammel Tid af, som hver især skulde beholde en Særforvaltning for Midler, der fra gammel Tid af henlaae under de paagjældende Institutioner? Er Noget paastaat, at Universitetets Bestyrelse, at Consistorium skulde være en bedre Vogter over den rette Anvendelse af de Midler, som Staten har at yde til Videnskabens Fremme, end hele Folkerepræsentationen i Forbindelse med Regjeringen? Vi maae nemlig huske paa, at Folkerepræsentationen Intet kan gjøre i saa Henseende uden i Forbindelse med Regjeringen. Nei, lad os dog være frie for disse Beskyldninger og den urigtige Fremstilling af de Mænds Færd, som blot gaaer ud paa at tilveiebringe en sparsommelig Statsstyrelse, men som iøvrigt ikke have til Hensigt i mindste Maade at borttage Statens Understøttelse fra berettigede Krav og Institutioner, der virke til Folkets Held, ikke blot directe, men ogsaa indirecte derigjennem, at de ere ligesom en Suurdeig, der skal gennemsyre hele det store Folkelegeme. Vi have ligesaa godt Sands for, at det Hele, naar der ikke er Mandelighed tilstede, raadner op, som de, der ville haandhæve f. Ex. Consistoriums og den polytechniske Lærestalts Gneret eller Særret over de Midler, som de tidligere have faaet henlagte til deres Naadighed. Hav Tillid til Repræsentationen — det er den Maade, hvorpaa man bedst faaer den

til at befordre de vittelige og i Sagens Natur liggende Krav — og gjør den ikke mistænkt for, at der skjuler sig personlige Interesser bag ved! Dette udsætter man sig imidlertid for til Skade for Institutionerne, naar man seer, hvorledes der fra visse Sider med stor Mistillid tales om, hvad man kan vente sig af Staten med Hensyn til Dplysning og Forædling, naar man overlader den hele Styrelse deraf til Folkerepræsentationen i Forening med Regjeringen. Jeg skulde ikke have udviklet dette, hvis vi ikke af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds havde hørt de omtalte Ytringer, som forøvrigt ofte nok have været fremsatte og have været tilbageviste, og modbeviste, men som dog altid komme frem igjen, og som man maa inoedegaae, for at man ikke ved sin Tausshed skal faae Udseende af, at man billiger dem. Sdetmindste finder jeg mig forpligtet til at tage til Gjenmæle derimod.

C. B. Nimestad: Til den ærede sidste Taler skal jeg kun bemærke Følgende: Han talte saa begejstret for Kunst og Videnskab, ja, han var saa gennemtrængt af Begejstring derfor, at han opfattede det som en aandelig Suurdeig, som han vilde have, at Folkelegemet skulde spise. Man kommer ellers Suurdeig i Brød og spiser Brødet, men jeg har aldrig før hørt, at man spiser Suurdeig alene for sig; det var vel ogsaa kun i Begejstringen, at dette Udtryk undslap det ærede Medlem. Jeg vil iøvrigt sige, at jeg troer fuldkomment villigt paa det ærede Medlem, naar han siger, at han virkelig tager Hensyn til Kunst og Videnskab og søger at stille Sagen fra Personer; men han maa da ikke til Gjengjæld, saaledes som han dog virkelig indirecte gjorde, sige om Andre, at de, naar de fremkomme med Forlangender til Kunst og Videnskab Fremme, mere gjøre det for Personernes end for Videnskabernes Skyld; det maa det ærede Medlem ikke troe om Andre, naar han vil, at Andre skulle troe ham — Hvad angaaer det Foredrag, paa Grund af hvilket jeg forlangte Ordet, og som vi fik at høre af den ærede Rigsdagsmand fra den „lille fjorne By“ (Th. Nielsen), skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg kan for-